

Αριθμός απόφασης 5802/2009
Αριθμός κατάθεσης αγωγής 2907/2006

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Γεώργιο Ευστρατιάδη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Αρετή Παπαθανασίου, Πρωτοδίκη -Εισηγήτρια, Μαγδαληνή Καραγιάννη, Πρωτοδίκη και από το Γραμματέα Κωνσταντίνο Σταθόπουλο.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, στις 27 Οκτωβρίου 2008, για να δικάσει την αγωγή με αριθμό καταθέσεως 2907/19-1-2006, με αντικείμενο αμοιβή για «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) του Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», όπως εκπροσωπείται νόμιμα, που εδρεύει στην Αθήνα, 2) του Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ -ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», όπως εκπροσωπείται νόμιμα, που εδρεύει στην Αθήνα και 3) της Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» και το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», όπως εκπροσωπείται νόμιμα, που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, που παραστάθηκαν διά του πληρεξουσίου δικηγόρου Χρήστου Ματσιώρη (.....), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ:, κατοίκου, που παραστάθηκε διά της πληρεξουσίας δικηγόρου Βασιλείας Παπαδοπούλου (.....) μόνο για το αίτημα αναβολής και στη συνέχεια μετά την απόρριψή του από το δικαστήριο απεχώρησε.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υποθέσεως ο πληρεξούσιος δικηγόρος των εναγόντων ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις του.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 280 παρ. 2 ΚΠολΔ θεωρείται ότι δεν εμφανίζεται ο διάδικος, που ζητά μόνο αναβολή, η οποία δεν έγινε δεκτή από το Δικαστήριο. Η διάταξη αυτή αναφέρεται στην περίπτωση υποβολής μόνο αιτήματος αναβολής κατά το άρθρο 241 ΚΠολΔ και προϋποθέτει τη μη συμμετοχή του διαδίκου στη συζήτηση. Συνέπεια είναι να θεωρείται ότι δεν εμφανίσθηκε ο διάδικος που ζήτησε μόνο αναβολή (ΕφΑΘ 3891/1999 ΕλλΔνη 40.1574, ΕφΑΘ 5746/1987 ΝοΒ 36.1231).

Στην προκειμένη περίπτωση, από την υπ' αριθμ. 3672Γ/31-1-2006 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, Δημητρίου Μιλάνου, που προσκομίζουν οι ενάγοντες, αποδεικνύεται, ότι ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής, με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για την δικάσιμο της 26ης Φεβρουαρίου 2007, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στην εναγομένη, με την θυροκόλληση αντιγράφου αυτής στο κατάστημά της, κατ' άρθρο 128 παρ. 4 και την ίδια ημέρα αντίγραφο αυτής, παραδόθηκε (λόγω απουσίας του Προϊσταμένου)

στον αξιωματικό υπηρεσίας του ΙΓ Αστυνομικού Τμήματος Θεσσαλονίκης της περιφέρειας του καταστήματός της, και την επόμενη ημέρα, ταχυδρομήθηκε στην εναγομένη, η έγγραφη ειδοποίηση του άρθρου 128 παρ. 4 β ΚΠολΔ (βλ. την από 1-2-2006 βεβαίωση του παραπάνω δικαστικού επιμελητή επί της έκθεσης επιδόσεως). Κατά την δικάσιμο εκείνη, η συζήτηση της υποθέσεως αναβλήθηκε για την παρούσα δικάσιμο και η αναβολή αναγράφηκε στο πινάκιο. Συνεπώς η αναγραφή αυτή ισχύει ως κλήτευση όλων των διαδίκων, κατά τη διάταξη του άρθρου 226 παρ. 4 ΚΠολΔ. Η εναγομένη, όμως, όταν εκφωνήθηκε η υπόθεση με τη σειρά εγγραφής της στο οικείο πινάκιο, παραστάθηκε στην παρούσα δικάσιμο μόνο για να ζητήσει αναβολή και, μετά την απόρριψη του αιτήματός της αυτού, δεν παραστάθηκε (βλ. τα πρακτικά) και συνεπώς πρέπει να δικαστεί ερήμην. Η διαδικασία, ωστόσο, θα προχωρήσει σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι (άρθρο 270 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Με τις διατάξεις του ογδόου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν. 2121/1993 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημοσία εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προμνησθέντος Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων, Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφ' ενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφ' ετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της ευλόγου αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που

εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περί της ευλόγου αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 § 2 εδ. αν του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. Μ.-Θ. Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σελ. 379, Δ, Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276, ΠολΠρθες 3953/2008 αδημ., ΜονΠρθες 22795/2007, ΜονΠρθες 22794/2007, ΜονΠρθες 18762/2007 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα» δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν.2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της

επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. βλ του προαναφερόμενου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν.2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί. 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 § 1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 § 4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 § 4 εδ. β' του Ν. 2121/1993). Και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 § 1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 §§ 1, 8 και 9 του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 § 1 του Ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και

αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλέπε σχετικά με τα προεκτεθέντα: την εισηγητική έκθεση του Ν. 2121/1993 στο περί συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ένατο κεφάλαιό της, Δ. Καλλινίκου ό.π., αριθ. 207, σελ. 268 και σριθ. 211, σελ. 276, Σ. Μαθθία «Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου» έκδοση 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Αθ. Πουλιάδη «Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών», έκδοση 1990, σελ. 13 επ., του ιδίου «Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο» ΕλλΔνη 33. 485 επ., ΕφΑΘ 6252/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΠολΠρΘεσ 3953/2008 ό.π.). Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. Μαρίνο, ό.π., σελ. 302-303). Πέραν τούτου όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφ' όσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 § 2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονταήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (ΠολΠρΘεσ 3953/2008 ό.π., ΜονΠρΘεσ 29612/2006, ΜονΠρΘεσ 35356/2005, ΜονΠρΑθ 418/2004 αδημ.).

Στην προκειμένη περίπτωση, οι ενάγοντες, με την υπό κρίση αγωγή τους, ισχυρίζονται ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι λειτουργούν στο πλαίσιο των διατάξεων του άρθρου 54 του ν. 2121/1993

«πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» και έχουν αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν δε, κατά τα αναλυτικά εκτιθέμενα στο αγωγικό δικόγραφο, συσταθεί νόμιμα, σύμφωνα με τις αναφερόμενες σε αυτό πράξεις και αποφάσεις των αρμόδιων οργάνων, ενώ έχουν γίνει και οι νόμιμες δημοσιεύσεις. Ότι ο πρώτος εξ αυτών έχει μέλη Έλληνες μουσικούς, ο δεύτερος Έλληνες τραγουδιστές και ο τρίτος παραγωγούς (εταιρίες παραγωγής και εμπορίας) υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, κασετών, κλπ, όπως ορισμένα από τα μέλη τους αυτά ενδεικτικά κατονομάζονται στο δικόγραφο της υπό κρίση αγωγής, ενώ ο καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί τον μοναδικό, για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 § 1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολό της τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εν λόγω αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών, που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους της, μέλη των εναγόντων, της αμοιβής αυτής, η οποία διαμορφώνεται και προσδιορίζεται κατά τον τρόπο που ορίζεται από τον παραπάνω νόμο και κατανέμεται μεταξύ των κατηγοριών των εκπροσωπούμενων από αυτούς (ενάγοντες) δικαιούχων της κατά ποσοστά προσδιοριζόμενα επίσης από τον ίδιο νόμο και από τους εσωτερικούς κανονισμούς των οργανισμών αυτών. Ότι οι οργανισμοί αυτοί, ως μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των πιο πάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων, έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά απαριθμούμενους στην κρινόμενη αγωγή αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς, συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες οι ενάγοντες νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, εκτελεστές, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων ή άλλως νομιμοποιούνται αυτοί (οι ενάγοντες) στις ως άνω ενέργειες και πράξεις, με βάση τις διατάξεις της διεθνούς σύμβασης της Ρώμης που κυρώθηκε με τον Ν 2054/1992 και αποτελεί πλέον εσωτερικό δίκαιο. Ότι οι τελευταίοι συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο, όπως επιτάσσει ο πιο πάνω νόμος, γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, προσκάλεσαν δε τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και η εναγομένη, σε διαπραγματεύσεις τόσο για τον καθορισμό της ως άνω ενιαίας εύλογης αμοιβής, όσο και για τον τρόπο της νόμιμης καταβολής και είσπραξης αυτής από τους ενάγοντες οργανισμούς» πλην όμως αυτή (εναγομένη), η οποία διατηρεί στην κατάσταση (CLUB) και μεταδίδει καθημερινά και καθ' όλη την διάρκεια της λειτουργίας του, τραγούδια και μουσική, αναφέροντας ενδεικτικά τα ονόματα μερικών από τους ημεδαπούς δικαιούχους (μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου), όπως και μουσικών έργων που μετέδιδε, αρνήθηκε να συμπράξει σε τούτο.

Ενόψει της αρνήσεως αυτής, ζητούν: 1) να καθοριστεί το ύψος της εύλογης αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου και εικόνας, που χρησιμοποίησε η εναγομένη, σε ποσοστό του 10% των συνολικών ακαθάριστων κατ' έτος εσόδων της, που αντιστοιχεί, για το έτος 2002 στο ποσό των 2.934,70 ευρώ, για το έτος 2003 στο ποσό των 3.000,00 ευρώ και για το έτος 2004 στο ποσό των 3.000,00 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 19%, ποσού 1.699,30 ευρώ, ήτοι συνολικά στο ποσό των 10.643,00 ευρώ, 2) να κατανεμηθούν τα παραπάνω ποσά, σε ποσοστό 50% για τους

παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, σε ποσοστό 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές, 4) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλει τα παραπάνω ποσά, με τους νόμιμους τόκους από την επίδοση της αγωγής, 5) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους χορηγήσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά την επίδικη περίοδο, προκειμένου να προβούν στην διανομή των ποσών αυτών στους δικαιούχους και να συνεχίζει ανά μήνα να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί. Τέλος, ζητούν να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί η εναγομένη στην καταβολή των δικαστικών εξόδων τους, ποσού 500,00 ευρώ. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, η υπό κρίση αγωγή, για το παραδεκτό της συζήτησης της οποίας τηρήθηκε η νόμιμη προδικασία, που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 214Α ΚΠολΔ (βλ. την από 30-5-2006 δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου των εναγόντων περί αποτυχίας της απόπειρας εξώδικης επίλυσης της διαφοράς), αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού (άρθρα 49 § 1 εδ. ε' του Ν.2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει και 2 § 1 της κυρωθείσας από τον Ν. 2054/1992 Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης της 26.10.1961, 18 αρ. 1 και 25 παρ. 2 ΚΠολΔ), για να συζητηθεί κατά την τακτική διαδικασία και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4, 5, 7, 10 και 12 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης (ν. 2054/1992), 46 § 3 εδ. β' και 5 εδ. β', 47, 49 §§ 1, 2 και 3, 52, 55, 56 §§ 1, 2, 3 εδ. ε', στ', ζ' και 4, 58 και 67 § 4 του ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει, 346 του Α.Κ., 70, 176, 907, 908 ΚΠολΔ. Ωστόσο, η υπό κρίση αγωγή είναι απαράδεκτη λόγω της αοριστίας (άρθρα 118, 216 Κ.Πολ.Δ.) κατόπιν αυτεπάγγελτης προς τούτο έρευνας του Δικαστηρίου αυτού, ενόψει του ότι το ζήτημα του ορισμένου της αγωγής ανάγεται στην τήρηση της έγγραφης προδικασίας, η οποία αφορά τη δημόσια τάξη (ΑΠ 266/1991 ΕΕΝ 59.15), όσον αφορά το μέρος αυτής με το οποίο ζητείται η επιδίκαση εύλογης αμοιβής στους ενάγοντες για το ξένο ρεπερτόριο. Ειδικότερα, στην αγωγή αναφέρονται ποιοι είναι οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, στην αρμοδιότητα των οποίων ανήκουν οι αλλοδαποί φορείς συγγενικών δικαιωμάτων, με δειγματοληπτική μνεία, των στοιχείων των ως άνω φορέων που οι ως άνω οργανισμοί εκπροσωπούν, και με βάση ποιες συγκεκριμένες συμβάσεις παροχής αμοιβαίας πληρεξουσιότητας οι εν λόγω αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης έδωσαν πληρεξουσιότητα ή μεταβίβασαν στους ενάγοντες ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικό έχουν προς τον σκοπό διαχείρισης τους στην χώρα, ωστόσο δεν αναφέρεται ότι η εναγομένη χρησιμοποιεί έργα ξένου ρεπερτορίου στο κατάστημά της, ούτε καν σε τι έστω κατά προσέγγιση, συνίσταται το ξένο ρεπερτόριο, ανάλογα με τη χώρα προέλευσης, όπως ρητώς απαιτείται από την διάταξη του άρθρου 55 παρ. 3 του ν. 2121/1993, για να κριθεί, εάν πράγματι υφίστανται αξιώσεις προς καταβολή εύλογης αμοιβής σε αλλοδαπούς φορείς συγγενικών δικαιωμάτων και εάν οι ενάγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικά κατά νόμο προς δικαστική επιδίωξη του καθορισμού της σχετικής αξιώσεως. Μόνη η αναφορά στην αγωγή ότι η χρήστης χρησιμοποιεί μουσικό ρεπερτόριο, με δειγματοληπτική αναφορά έργων μόνον ελληνικού ρεπερτορίου, δεν αρκεί για την πληρότητα της αγωγής. Επίσης απορριπτό ως μη νόμιμο είναι το αίτημα περί παραδόσεως εκ μέρους της εναγομένης καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, που θα χρησιμοποιεί στο μέλλον, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών τέτοιου καταλόγου σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993 έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατ' άρθρο 55 και προϋποθέτει την δημόσια εκτέλεση έργων, η στο μέλλον όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους των χρηστών είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο και συνεπώς δεν έχει γεννηθεί η υποχρέωσή τους για παράδοση του σχετικού καταλόγου, ώστε να συντρέχει περίπτωση εξαναγκασμού τους προς εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής (ΠολΠρΘες 10947/2008 δημ. ΝΟΜΟΣ ΠολΠρΘες 3953/2008 ό.π.). Το δε

παρεπόμενο αίτημα περί κηρύξεως της παρούσας προσωρινώς εκτελεστής, είναι νόμιμο μόνον ως προς το υπό στοιχείο 4 ως άνω αίτημα, ενώ ως προς τα λοιπά αιτήματα είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, καθόσον με εκτελεστικότητα εξοπλίζονται μόνο οι δικαστικές αποφάσεις που περιέχουν καταψηφιστικές διατάξεις, όχι δε οι αναγνωριστικές ή η διαπλαστικές αποφάσεις. Πρέπει, συνεπώς, να ερευνηθεί περαιτέρω και κατ' ουσίαν, κατά το μέρος που κρίθηκε ορισμένη και νόμιμη, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου, με τα ανάλογα υπέρ τρίτων ποσοστά (βλ. τα υπ' αριθμ. 193977, 296671 και 296672 αγωγόσημα, με τα επ' αυτών επικολλημένα κινητά επίσημα υπέρ του Τ.Ν.).

Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα απόδειξης, που εξετάσθηκε στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου και περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου και από τα έγγραφα που οι ενάγοντες προσκομίζουν και επικαλούνται, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες είναι αστικοί μη κερδοσκοπικοί αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι μουσικοί, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου αντίστοιχα, η διαχείριση και προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι ανωτέρω οργανισμοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε μεταγενέστερα και ισχύει, η λειτουργία δε των οργανισμών αυτών εγκρίθηκε με τις νόμιμα δημοσιευμένες στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997) και φέρουσες αντίστοιχα, για τον καθένα από τους 9^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 5802/2009 απόφασης ενάγοντες, τους αριθμούς 11083, 11089 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω νόμου, ελέγχει τη σύμφωνη με τις προσταγές του νόμου αυτού και του εσωτερικού κανονισμού των παραπάνω οργανισμών αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους. Επιπρόσθετα, η αντιπροσωπευτικότητα των εναγόντων οργανισμών έχει κριθεί και πιστοποιηθεί και από τον έχοντα την αρμοδιότητα αυτή Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (βλέπε το άρθρο 69 παρ. 1 και 3 του ν. 2121/1993). Από τα προεκτεθέντα τεκμαίρεται ότι οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται, ενεργούντες στο δικό τους όνομα (βλέπε το άρθρο 55 παρ. 2 του ως άνω νόμου), να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικά, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 παρ. 1 του ίδιου νόμου εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη των δύο πρώτων των εναγόντων οργανισμών εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι υλικοί φορείς παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη της τρίτης των οργανισμών αυτών. Περαιτέρω, οι ενάγοντες, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς, μερικοί μάλιστα των οποίων κατονομάζονται ενδεικτικά στο δικόγραφο της κρινόμενης αγωγής, συμβάσεις αμοιβαιότητας, με τις οποίες νομιμοποιούνται να προβούν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και, οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές - μουσικοί, ερμηνευτές - τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέρα, όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της

Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία: σ) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλέπε τα άρθρα: 2, 4 και 5§1 του Ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, όπως είναι η Ελλάδα, εφ' όσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλέπε το άρθρο 5§2 του Ν.2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το Ελληνικό Δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες» επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονταήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυσσόμενης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Οι ενάγοντες, λοιπόν, οργανισμοί, νομιμοποιούμενοι, κατά τα προεκτεθέντα και για τους αλλοδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων και στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων τους, ήτοι της κατάρτισης σχετικών συμβάσεων με τους χρήστες των υλικών φορέων ήχου, των χρησιμοποιούμενων από αυτούς για δημόσια εκτέλεση των εγγεγραμμένων σε τούτους μουσικών έργων, της εξασφάλισης και της είσπραξης, για λογαριασμό των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, της κατά τις διατάξεις των άρθρων 49 παρ.1 του ν. 2121/1993 και 12 παρ. 1 της παραπάνω Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης ενιαία εύλογη αμοιβής, για την εντός της ελληνικής επικράτειας χρήση οποιουδήποτε υλικού φορέα, που έχει νόμιμα παραχθεί και φέρει εγγεγραμμένες τις εκτελέσεις ή ερμηνείες μουσικών ή τραγουδιστών - ερμηνευτών και της κατανομής των εισπραττόμενων ποσών μεταξύ δικαιούχων τους (βλέπε και το άρθρο 55 παρ. 1 του ν. 2121/1993), συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού το σχετικό αμοιβολόγιο, το οποίο, όπως απαιτεί η διάταξη του άρθρου 56 παρ. 3 εδ. ε' του ν. 2121/1993, γνωστοποίησαν προς το κοινό με τη δημοσίευσή του σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία είναι οικονομική και συγκεκριμένα στις εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ» και «ΑΥΓΗ» στα φύλλα τους της 2-5-2003 και 6-6-2003, αντίστοιχα, καθώς και στην οικονομική εφημερίδα «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» στο φύλλο της 2-5-2003. Όπως προκύπτει από το αμοιβολόγιο αυτό, οι προαναφερόμενοι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, αναφορικά με τη χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση τούτου σε χώρους προσέλευσης του κοινού και ειδικότερα: σε επιχειρήσεις, που λειτουργούν καθ' όλη τη διάρκεια του έτους και στις οποίες η χρήση μουσικής είναι απαραίτητη για την κατά τον προορισμό τους λειτουργία τους (όπως είναι ντίσκο, κλαμπ, μπαρ κ.λ.π.), καθόρισαν, λαμβάνοντας κυρίως υπ' όψιν το βαθμό της συμβολής και εισφοράς της χρήσης και εκμετάλλευσης του ελληνικού ή αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου και συνακόλουθα των δικαιούχων των σχετικών συγγενικών δικαιωμάτων καλλιτεχνών στην προσέλκυση της πελατείας και επομένως στην αύξηση των εσόδων των ως άνω επιχειρήσεων, την ενιαία εύλογη αμοιβή των δικαιούχων αυτής καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου σε εφ' άπαξ ποσό κατ' έτος,

ανερχόμενο, κατ' αρχήν, στο 10% των ακαθάριστων ετήσιων εσόδων τους και, σε κάθε περίπτωση, στο ελάχιστο ποσό των 2.934,70 ευρώ για το έτος 2002 και στο ποσό των 3.000,00 ευρώ για τα έτη 2003 και 2004, για καταστήματα με επιφάνεια μέχρι 100 τ.μ., πλέον του αναλογούντος στο εκάστοτε ποσό της εύλογης αυτής αμοιβής ποσοστό του Φ.Π.Α.. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η εναγομένη, η οποία διατηρεί και εκμεταλλεύεται επιχείρηση κλαμπ, το κατάστημα της οποίας, έχοντας επιφάνεια, περίπου 50 τ.μ. και φέροντας το διακριτικό τίτλο «.....», βρίσκεται στην οδό αριθμός ..., στην, κατά τα έτη 2002, 2003 και 2004, καθ' όλη τη διάρκεια της ημερήσιας λειτουργίας της επιχείρησής της, που γινόταν σε καθημερινή βάση, 12 μήνες κάθε έτος χρησιμοποιούσε ενδεικτικά, πλην των άλλων, και το κάτωθι μουσικό ρεπερτόριο: Λευτέρης Πανταζής-δίσκος «κάτι τρέχει», τραγούδια «κάτι τρέχει», «όλα τα λεφτά λουλούδια»-δισκογραφική εταιρεία FABELSOUND, Βασίλης Καρράς-δίσκος «πάρε το δρόμο κι έλα», τραγούδια «καλά που βρέχει», «θα το κάνω το έγκλημα», «πάρε το δρόμο κι έλα»- δισκογραφική εταιρεία EMI Music Greece κλπ, στα οποία συμμετέχουν οι ενδεικτικά αναφερόμενοι στην αγωγή και αντιπροσωπευόμενοι από τους ενάγοντες οργανισμούς δικαιούχοι των σχετικών συγγενικών δικαιωμάτων, χρησιμοποιώντας αυτή (η εναγομένη) τους ανάλογους υλικούς ψηφιακούς φορείς (CD's), των οποίων τον ήχο αναπαρήγαγε με εγκατεστημένη στο κατάστημά της κατάλληλη ηλεκτρονική συσκευή αναπαραγωγής ψηφιακού στερεοφωνικού ήχου. Η χρήση και η εκμετάλλευση του παραπάνω μουσικού ρεπερτορίου από την εναγομένη είναι όχι μόνον χρήσιμη, αλλά απολύτως απαραίτητη για την λειτουργία και για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών της. Η εναγομένη, βέβαια, μολονότι έκανε χρήση του πιο πάνω ελληνικού μουσικού ρεπερτορίου με τα προαναφερόμενά επωφελή, για την επιχείρησή της, αποτελέσματα, εντούτοις αδιαφόρησε και δεν προσήλθε να διαπραγματευθεί, ούτε είχε καταβάλλει, για το σκοπό αυτό, στους ενάγοντες, μέχρι τη συζήτηση της υπό κρίση αγωγής, το οποιοδήποτε ποσό και έτσι αυτοί υποχρεώθηκαν με σχετική αίτησή τους, απευθυνόμενη προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, να ζητήσουν να καθορισθεί προσωρινά από το δικαστήριο αυτό το ποσό της ως άνω εύλογης αμοιβής. Σχετικά δε με την αίτηση αυτή εκδόθηκε, κατά τη διαδικασία για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, η με αριθμό 48/2006 απόφαση του προαναφερόμενου δικαστηρίου, η οποία και καθόρισε προσωρινά την ενιαία εύλογη αμοιβή, που οφείλει να καταβάλλει, για τα έτη 2002, 2003 και 2004, η ήδη εναγομένη και τότε καθ' ης, στους ενάγοντες, στο ποσό των 10.643,00 ευρώ, συμπεριλαμβανομένου και του αναλογούντος Φ.Π.Α 19%. Ωστόσο, η εναγομένη αρνήθηκε και την καταβολή στους ενάγοντες του προαναφερόμενου ποσού και κατόπιν τούτου οι τελευταίοι άσκησαν ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου την υπό κρίση αγωγή τους, ζητώντας με αυτή, μεταξύ των άλλων, τον οριστικό καθορισμό από τούτο της οφειλόμενης από τον εναγόμενο εύλογης αμοιβής των δικαιούχων αυτής καλλιτεχνών και παραγωγών, για το επίδικο χρονικό διάστημα (2002 έως 2004). Το παρόν, λοιπόν, δικαστήριο, λαμβάνοντας υπ' όψιν του ως κριτήρια: α) το είδος και την επιφάνεια του καταστήματος που η εναγομένη διατηρεί και εκμεταλλεύεται, κατά τα προαναφερθέντα, β) το γεγονός ότι, λόγω ακριβώς του είδους της επιχείρησής της, η εκ μέρους του χρήση και εκμετάλλευση στο χώρο της έργων του ελληνικού μουσικού ρεπερτορίου υπήρξε απολύτως απαραίτητη για την ομαλή και προσοδοφόρα λειτουργία της επιχείρησης αυτής, γ) τον βαθμό της συμβολής, στην προσέλκυση της πελατείας στο κατάστημα και στη συνακόλουθη άνοδο των εσόδων της επιχείρησής της, των δικαιούχων της εύλογης αμοιβής και αντιπροσωπευόμενων από τους ενάγοντες καλλιτεχνών και παραγωγών, μέσω της εκ μέρους αυτής (εναγομένης) δημόσιας, με τη χρήση των ανάλογων υλικών φορέων ήχου (CD's), εκτέλεσης στο κατάστημά της μουσικών έργων, στα οποία αυτοί συμμετέχουν ή των οποίων τους υλικούς φορείς έχουν παραγάγει, δ) τη δαπάνη που θα πραγματοποιούσε η εναγομένη, αν αντί των υλικών φορέων ήχου με τις εγγεγραμμένες σ' αυτούς εκτελέσεις και ερμηνείες των πιο

πάνω ελλήνων καλλιτεχνών, χρησιμοποιούσε ορχήστρα μουσικών και τραγουδιστών σε ζωντανό πρόγραμμα και ε) το χρόνο χρήσης εκ μέρους της εναγομένης των ως άνω υλικών φορέων ήχου, σε καθημερινή βάση και επί 12 μήνες κάθε έτος, κρίνει ότι το ποσό των 2.934,70 ευρώ για το έτος 2002 και το ποσό των 3.000,00 ευρώ για έκαστο των ετών 2003 και 2004, στο οποίο προσδιορίστηκε προσωρινά από το Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης και με την προαναφερόμενη απόφασή του το ύψος της οφειλόμενης από την εναγομένη επίδικης ενιαίας αμοιβής, είναι εύλογο και δίκαιο και επομένως στο ποσό αυτό πρέπει να καθορισθεί και οριστικά, για το επίδικο χρονικό διάστημα, η ενιαία αυτή εύλογη αμοιβή και για τις τρεις κατηγορίες των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες δικαιούχων της τελευταίας. Κατ' ακολουθία όλων τόσων προεκτέθηκαν, πρέπει η υπό κρίση αγωγή να γίνει δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη εν μέρει και να καθορισθεί η οφειλόμενη από την εναγομένη ενιαία εύλογη αμοιβή των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες και δικαιούχων αυτής καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου, στο προαναφερόμενο ποσό των 2.934,70 ευρώ για το έτος 2002, στο ποσό των 3.000,00 ευρώ για το έτος 2003 και στο ποσό των 3.000,00 ευρώ για το έτος 2004, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 19%, ποσού, 557,59 ευρώ, 570,00 ευρώ και 570,00 ευρώ, αντίστοιχα και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλλει στους ενάγοντες τα παραπάνω ποσά, συνολικού ύψους 10.632,29 ευρώ, με τους νόμιμους τόκους από την επομένη της επίδοσης της αγωγής (άρθρο 346 ΑΚ). Το δε παρεπόμενο αίτημα περί κήρυξης της παρούσας απόφασης προσωρινά εκτελεστής ως προς την καταψηφιστική της διάταξη, πρέπει να απορριφθεί ως κατ' ουσίαν αβάσιμο, αφού, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η καθυστέρηση στην εκτέλεση δεν θα επιφέρει σημαντική βλάβη στους ενάγοντες. Πρέπει επίσης να καθορισθεί η εύλογη αμοιβή σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, σε ποσοστό 25% για τους μουσικούς και σε ποσοστό 25% για τους τραγουδιστές. Περαιτέρω και επειδή αναγκαίο στοιχείο, για την από τον καθένα από τους ενάγοντες διανομή της ως άνω εύλογης αμοιβής στους δικαιούχους αυτής, συνιστούν οι κατάλογοι με τους τίτλους των έργων του ελληνικού μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε η εναγομένη κατά την επίδικη χρονική περίοδο, πρέπει να υποχρεωθεί να παραδώσει στους ενάγοντες τους καταλόγους αυτούς. Πρέπει, επίσης, η εναγομένη να καταδικαστεί στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, ανάλογα με την έκταση της νίκης τους, κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό οριζόμενα (άρθρο 178 παρ. 1 του ΚΠολΔ). Τέλος, πρέπει να οριστεί το νόμιμο προκαταβλητέο παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας κατά της παρούσας απόφασης από την ερήμην δικαζόμενη εναγομένη (άρθρα 501, 502 παρ. 1 και 505 παρ. 2 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας απόφασης.

ΠΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της εναγομένης.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο ανακοπής ερημοδικίας στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250,00 €) ευρώ.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της ενιαίας εύλογης αμοιβής, που οφείλει να καταβάλλει στους ενάγοντες η εναγομένη για την εκ μέρους της, κατά τα έτη 2002, 2003 και 2004, χρήση, στο κατάστημά της (κλαμπ) με το διακριτικό τίτλο «.....», που βρίσκεται στην οδό, αριθμός ..., στην, υλικών φορέων ήχου, μέσω των οποίων, σε καθημερινή βάση και καθ' όλη τη διάρκεια της ημερήσιας λειτουργίας τούτου, προέβαινε αυτή σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων του ελληνικού μουσικού ρεπερτορίου στα εξής ποσά: στο ποσό των δύο χιλιάδων εννιακοσίων τριάντα τεσσάρων ευρώ και εβδομήντα λεπτών (2.934,70 €) για το έτος 2002, στο ποσό των

τριών χιλιάδων ευρώ (3.000,00 €) για το έτος 2003 και στο ποσό των τριών χιλιάδων ευρώ (3.000,00 €) για το έτος 2004.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το συνολικό ποσό των δέκα χιλιάδων εξακοσίων τριάντα δύο ευρώ και είκοσι εννέα λεπτών (10.632,29 €), με τους νόμιμους τόκους από την επομένη της επίδοσης της αγωγής.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους ενάγοντες ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, ποσοστό 25% για τους μουσικούς και ποσοστό 25% για τους τραγουδιστές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με όλους τους τίτλους των μουσικών έργων του ελληνικού μουσικού ρεπερτορίου, των οποίων αυτή προέβη σε δημόσια εκτέλεση κατά τα έτη 2002, 2003 και 2004.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, το οποίο προσδιορίζει στο ποσό των πεντακοσίων ευρώ (500,00 €).-

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στις 23 Φεβρουαρίου 2009 και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στη Θεσσαλονίκη, στις 25 Φεβρουαρίου 2009.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ